

at man forlanger, at Skibet skal være af den Bessaffenhed, at Menneffers Liv ikke ere udfatte for øiensynlig Fare ved, at de begive sig med det, saa er det klart, at man gjør Forskiel paa Fartens Bessaffenhed. Naar Skibene ere nogenlunde lige stærke, er det naturligt, at der er mere Chance for en større Fare, naar man begiver sig over Atlanterhavet, end f. Ex. naar man reiser fra Kjøbenhavn til Aarhus, men paa den anden Side er der ikke Noget i Veien for, at det kan være farligere, hvis man reiser fra Kjøbenhavn til Aarhus med et slet Skib, end hvis man reiser fra Kjøbenhavn til Nordamerika med et godt Skib. Man kan ikke aldeles ubetinget sige, at en mindre Fart er mindre farlig end en større, og derfor har det ogsaa undret mig, at man har lagt en saadan Vægt paa, at den mere indskrænkede indenlandske Skibsfart skulde være i den Grad mindre farlig, at man kunde se bort fra Tilfynet med den. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes en Lov, der sætter sig det Maal at værne om Menneffeliv, i disse Forhold kan sige: mellem Lindsnæs og Skagen og mellem Kalmar og Rügenwalde er der ingen Fare for Menneffeliv med et Skib paa under 60 Læsters Drægtighed, der gaar i denne Fart; derved kan Folk ikke miste Livet, eller ialtfald bryde vi os ikke om det, det har været mig fuldstændig uforstaaeligt. Der er foreslaaet en Tilføielse i Loven, der paalægger Ministeren en Pligt gennem Instru at instruere Skibsinspektørerne derhen, at de maa gjøre Forskiel paa den større og mindre Fart og stille mindre strenge Fordringer til den sidste end til den første. Det vil efter min Mening være fuldstændig overflødig ligeoverfor Loven, som fordrer, at Skibet skal være tilstrækkelig stærkt til, at Menneffeliv ikke er udsat for Fare i den Fart, for hvilken det er bestemt. Men er der virkelig Fare for Menneffeliv tilstede ved Fart imellem to indenrigske Steder, bør Skibet ikke have Lov til at gaa ud, men der kommer nu det mere ømme Hensyn til Gevinst og Fortjeneste og Ubekvemmelighed osv. Der kommer det allerede frem, at det er Synd at røre ved de smaa Skippere, som kun have eet Fartøj, og som leve under smaa Forhold og ikke kunne taale, at der stilles strenge Fordringer til dem. Ja, det kan være meget rigtigt, at man søler for dem, men naar Spørgsmaalet er, om Skibet skal være saadan, at Menneffers Liv ikke udfættes for øiensynlig Fare ved at seile med det, synes jeg ikke, man har Lov til at sige, at uagtet Menneffeliv udfættes for øiensynlig Fare, skal dog den paagældende Skipper have Lov til at seile med Skibet, thi han har ikke andet end det samme. Man siger, at den indenrigske Skibsfart er belemtret med Tryk nok, saa at man ikke skal lægge mere paa den. Ja, det kan godt være muligt, at den indenrigske Skibsfart er belemtret med uheldige Tryk, derom skal jeg ikke udtale mig, thi det ligger jo ikke for her, men selv om det skulde være Til-

fældet, kan jeg dog ikke erkjende, at man har Lov til at se bort fra den Fare, som en Overseer af Skibenes Tilstand og deres Benyttelse kan medføre for Menneffeliv. Man kan ikke sige: under mindre Forhold se vi bort fra, at det er høist sandsynligt og der er Rimelighed for, at Folk kan komme til at gaa under med Oders Skib, men I maa alligevel have Lov til at seile med det; nei, saa maa man tage andre Forholdsregler. Vel erkjendte man jo nu, at i Lovforlaget, som det foreligger, er der truffet nogen Foranstaltning til Beskyttelse af den indskrænkede Skibsfart, men man var ikke tilfreds med denne diskretionære Myndighed, man havde lagt i Skibsinspektørens og den øverste Administrations Haand. Man tvivlede om, at de vilde kunne udføre dette Overv med tilstrækkelig Sikkerhed og kunne lempe Fordringerne efter Forholdene, og fordi man saaledes tvivlede noget, sagde man, at saa vilde man slet ikke have noget Tilfyn. Det er en meget raff Beslutning ligeoverfor en saa alvorlig Sag, at man, fordi man nærer nogen Tvivl om, at den øverste Administration i det Enkelte kunde ved Leiligheder mangle den fornødne Taft eller den fornødne Hensyntagen til Tilfældenes særlige Natur, som kræve en lempeligere Fremgangsmaade, end hvor man staar ligeoverfor den store Skibsfart, at sige: da det nu er Tilfældet, da vi ere bange for, at det skal ske, ville vi slet ikke have noget Tilfyn; det skulle vi ikke have Noget med at gjøre, nu kunne de seile med Skibet, som det er og belaste det, som de finde for godt. Jeg vil sige, at jeg troer, at der er overordentlig Fare for, at mange Menneffeliv gaa tabt i denne Fart, og det er, fordi de Skibe mere end andre ere overlastede, i mangfoldige Tilfælde i Lillid til, at man kan seile langs med Kysten og til Nød lettere vedde sig iland, da dertil er en fortere Afstand. Derfor gaa Skibe i indenrigsk Fart belastede saaledes, at Folk, der have Die for det, og forstaa sig paa det, meget ofte have yttret til mig — jeg har jævnlig med Folk, der have forstaaet sig paa det, passeret Angelinie og seet de Skibe, som komme ind her — at de i Grunden ikke kunde begribe, hvorledes Skibene ere komne hertil, der behøvedes kun et raff Bølgeslag over Skibet, saa vare de færdige. Hvad man kan sige her med Hensyn til Ulyffens Omfang er, at den Slags Skibe jo have en mindre Bemanding. Men derfor har Sagen dog sin store Betydning. Der gaar naturligvis flere Menneffeliv tilgrunde med Skibe, som have en meget større Bemanding, men man er dog forpligtet til ogsaa at værg dem, der kunne gaa tabte i denne Fart. Derfor vil jeg erklære, at dersom denne Undtagelse bliver sat ind i Lovforlaget, bliver det ikke til Lov, saalange jeg skal føre det igjennem. Jeg har imidlertid et godt Haab om, at det heller ikke vil ske, og at det ikke er nogen almindelig Anskuelse, der har gjort sig gjældende i dette Forslag, som foreligger fra et æret Fler-